

staar deres Politik ikke i noget som helst rimeligt Forhold til de Løfter og de Forsikringer, de afgav paa Valgtribunerne, inden de blev valgt.

Det er jo alt sammen rigtigt nok, og en noget lignende Virkning kunde man maaske ogsaa vente her, men den kan ikke udløse sig, thi der er jo det andet Hensyn, der ogsaa maa tages, Hensynet til det radikale Støtteparti. Det maa man nemlig ogsaa forholde sig med. Man maa forholde sig med det saaledes, at man vedblivende finder sig i en Kritik fra dettes Side, der ofte er nedsettende, ja rent ud svidende og krænkende, men som dog indskrænker sig til Kritikken, medens Partiet er rede med Støtteaktioner, hver Gang Ministeriet er i Fare. Det er denne, som jeg synes, i og for sig politisk lidet tiltalende Tilstand, men dog en Tilstand, som der til Nød lader sig leve paa, som Ministeriet er nødt til at fastholde, og deraf tror jeg kommer overordentlig meget af Aarsagen til Farveløsheden i Ministeriets Programtale, idet den skulde helst opfylde det Formaal, som en stor Politiker en Gang angav som det vigtigste for Talen, nemlig at skjule Tankerne — eller tilsløre, at der ingen Tanker er.

I god Overensstemmelse dermed staar ogsaa, at det, Ministeriet bebudede, kun var en lang Række Gengangerforslag, som ikke indeholder nogen større Interesse for Rigsdagen, i alt Fald en stor Del af dem, fordi vi ved og allerede har faaet konstateret i sidste Samling, at de, saaledes som de er fremsat af den højtærede Regering, er ganske uigennemførlige. Imidlertid har den højtærede Regering jo indstillet sig paa en vidt-dreven Taalmod, og jeg tror, at Udsigten for Fremtiden — eller i alt Fald for den forestaaende Samling — nærmest er for, at i den vil Regeringen vel kunne fortsætte med at regere, men ganske vist regere uden noget Resultat af nævneværdig Betydning. Det er det, som man med et karakteristisk tysk Udtryk kalder „fortwursteln“. Det er ikke noget tiltalende Program for en Regering, men jeg tror, det bliver det, som den højtærede Regering alligevel i den kommende Samling bliver henvist til — og saa til at „administrere“.

Her vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om dette Spørgsmaal, om Regeringens Administration. Jeg skal ikke i

Enkeltheder komme ind paa Forholdet til Professor Larsen, som blev belyst i Gaar under Forhandlingen om Skolelovsforslaget, men jeg ønsker, at gøre nogle mere principielle Bemærkninger om dette Forhold, som jeg synes fremkaldes ved den højtærede Undervisningsministers Optræden. Den højtærede Undervisningsminister er utvivlsomt det oplivende Element indenfor Ministeriets stundom noget graa Masse. Den højtærede Minister er altid fremme i Blænkerkæden, viser altid Fanen, og den Fremfærd, hun viser, antyder jo tidt det, der nok ligger i Fremtidens Skød. Derfor finder jeg ogsaa et ret betydningsfuldt Fingerpeg i hele Forholdet baade til Professor Larsen og Departementschef Aagesen.

Med Hensyn til det principielle i Sagen vil jeg sige, at vi her i Landet efter min Mening er i høj Grad interesserede i ikke at komme over til det System, man til en vis Grad har i Amerika, men ogsaa i Lande som Grækenland og andre Balkanstater, at de højere Embedsmænd skifter med den siddende Regering, saaledes at Administrationens Stabilitet og Kontinuiteten i Administrationens Arbejde i allerhøjeste Grad bringes i Fare. Jeg tror ikke, vi skal ind paa dette; jeg tror, der er noget meget sundt ved det System, der hidtil har været gældende med Hensyn til vor Centraladministration, at den er permanent. Og hvad er Betydningen af Centraladministrationens Permanens? Betydningen deraf er, at Centraladministrationen har den Opgave at repræsentere Sammenhængen i Forvaltningen og at repræsentere Retssynspunktet indenfor Forvaltningen, navnlig den strenge og ubetingede Overholdelse af den bestaaende Lovgivning og en vis organisk Udvikling fra det bestaaende til det fremtidige. Det er Centraladministrationens Opgave, og det er en meget betydningsfuld Opgave.

Derfor mener jeg, at dette, at en Minister kommer ind paa at skifte Centraladministrationens ledende Personligheder under Hensyn til, om denne Minister er enig eller ikke enig med den paagældende i politisk Henseende eller i Synsmaader med Hensyn til vedkommende Administrationsgren, det er en daarlig Praksis; thi det er noget, der aabner Dørene til Tilstande, som vi ikke ønsker at komme ind i her i Landet.

En anden Ting, som jeg vil fremhæve